

Plusy:

Minusy:

1. „Filmowa wersja opowiadała o inicjacji młodego chłopca w świat dorosłych, o seksualnej podróży młodego buntownika próbującego wyłamać się ze schematów świata” (cytat z programu). Spektakl idzie krok dalej: młodość, niedojrzałość głównego bohatera interpretuje jako niedorozwój umysłowy (świetnie wygrany przez Marcina Kobińskiego). W tak ustawionym przedstawieniu bezsilne oskarżenie, padające z jego ust pod adresem pani Robinson, brzmi przejmująco prawdziwie. „Pani jest suką!” – krzyczy upośledzony Benjamin, a widz dopowiada: „To wina was, dorosłych: trzeba było mi wcześniej powiedzieć, że pani córka jest od pani młodsza!”

2. Autorka scenografii, by przybliżyć widzowi realia amerykańskiego świata, zwróciła się po inspirację do naszej prowincji. Okazało się to strzałem w dziesiątkę: uzyskana atmosfera nowobogackich salonów, podmiejskich nocnych klubów i hoteli, sądząc po entuzjastycznej reakcji, wychodzi naprzeciw wrażliwości widzów Teatru Bagatela.

3. Twórcy starają się za wszelką cenę zainteresować widza spektaklem. Dla szczególnie opornych przygotowali specjalne zastrzyki emocjonalne w postaci obnażanego raz po raz biustu pani Robinson, Trzeba przy tym zaznaczyć, że każdy element przedstawienia, po utwardzane miseczki biustonosza, pracuje na to, by tempo akcji nie uwiedło na oczach widza...

4. Jedynym profesjonalnym akcentem przedstawienia jest taniec Striptizerki. To skłania do refleksji, że może korzystniej byłoby czasem zrezygnować z przerastającej nas inscenizacji teatralnej na rzecz, na przykład, takiego pokazu – mniej ambitnego, ale przynajmniej na zawodowym poziomie.

5. Reżyser, podejmując się inscenizacji *Absolwenta*, odważył się na porównania z filmową wersją powieści, uznana przecież za obraz wybitny. Piotr Łazarkiewicz nie chciał być łatwym naśladowcą, postanowił zaproponować coś zupełnie innego – co mu się, niestety, w pełni udało.

Teatr Bagatela w Krakowie
 adaptacja: Terry Johnson
 na podstawie powieści Charlesa Webba i scenariusza filmowego Caldera Willingham'a i Bucka Henry'ego
 reżyseria: Piotr Łazarkiewicz, scenografia i kostiumy: Joanna Schoen,
 muzyka: Antoni Łazarkiewicz, premiera: 4 listopada 2001

4

Marcin Kościelniak

„DIDAKTYKA” Nr 46 Grudzień 2001